

Een jaar geleden
begon ik op te merken
dat mijn zicht aan het verdwijnen was.
Ik was alleen thuis
en voelde hoe het duister
zich rondom mij nestelde.
Maar vanmorgen liep ik naar buiten
de grijze motregen in
en zocht mij een weg naar de metro.
Er is een reis die ik moet maken.
Er zijn dingen die ik moet vinden.

Als ik ten slotte de tunnel uitkom
kan ik het licht niet zien,
maar wel de bladeren voelen
die als zonnestralen rondom mij vallen.

Ik heb een verhaal gehoord
dat niet ver hier vandaan
een gouden blad begraven is.

Maar dit kan niet
het einde van mijn reis zijn.
Ik heb nog niet gevonden
wat ik nodig heb.

Verstrooid loop ik een mistig moeras in,
raak vast in de modder
en kan er nauwelijks uitkomen.

Een gouden koets met paarden brengt mij naar een deftig huis.

Er is zoveel wat ik zou willen.

Laten we zingen! Laten we dansen!

